

sensibilitate

Ioan Popa

sensibilitate -
privirea durută
în singurătate
durută, pierdută
și-apoi regăsită
pe față-nsorită
senină
care c-un zâmbet curat
te simți vindecat
înconjurat
de lumină

cum poți să te simți
sensibil și bun
când sare pe coadă îți pun?...
cum poți să fii
sensibil și supus
când rechinii sunt mii
și apele tale nu-s?...
cum se poate
și cu ce fețe
să fiți sensibili la toate?
construind aceleași bețe
care vi se bagă-n roate!...

sensibil -
este să oferi
o floare
un zâmbet
o vorbă bună
să întinzi o mână
să seci un plânset
o supărare
să speri
să iubești deseori
și să nu ceri!

sensibil
este un fulg de nea

când se așează
ușor, ușor
pe geana grea
care-i poarta între vis
și ipostază

sensibil
este arcușul de vioară
corzi de inimi
ne întinde
ne vibrează
în sunet divin
ne înfășoară
ne surprinde
ne captează...

sensibilă
este albina
care planează
pe fragedele flori
nеспulberând - nu se căinează -
nectarul și vivacele culori
căci așa este rutina...
de milioanele de zori

sensibilă
este luna
penru doi îndrăgostiți
ce nu-s destul de fericiți
când nu-și găsesc
laguna...

însă eu nu sunt sensibil
sunt penibil
ipohondric
văd la fiecare colț
un dric...
eu nu sunt sensibil
sunt impasibil
și absent
când îmi vorbești...
cu capu'-n nori
prin lumi cerești
sunt uneori!

aș putea și eu
să fiu sensibil
ca luna

ca albina
ca arcușul de vioară
ca fulgul de zăpadă
(mult mai greu)
ce o să doară
când pe geană
o să-mi cadă!